

Halmi Tibor

Az őstulok árnyékában

A Hitler Jurassic Parkja című dokumentumfilm hatására

Végül Göring arcát
megették a zsidók,
és a germán szellem
őstuloknak csúfolt marháiból
három napon át lakmározott
a frissen megalakult
ENSZ-főtitkárság.
A birodalmi vadász
kedvenc zoológusának
feljegyzéseit pedig,
amikből ezek a szűk terpeszű,
szürkemarhák szarvait idéző,
negyedrészt spanyol
és harmadrészt afrikai
keverékek lettek,
szétszórták bosszúból
a bialowiezai erdő
legnagyobb érintetlen területén,
és a békenapok
tétova búze lengte be
a tájat. Ez irányított csend volt.
Minden nép a lengyelek
visszailleszkedését és
térdre boruló, óvatos alázatát figyelte,
ahogy elvadult fák
gyökereiben botladozva,
beszélő mohák telepein
átbukfencezve
mind bentebb és bentebb
haladtak az erdőben.
Féltek a megmozduló ágaktól,
amik a félhomályban
táncoló szarvaknak tűntek,
és fülükben ott csengett még a
nehéz paták villámdörgése,
a háború idejéről
önnön visszafojtott suttogásuk.
És zubbonyzínű ég alatt
gyalogoltak, a felhők ólomból,

tudták, hogy elvárják tőlük
az igyekezetet, hogy
termőföldre kell bukkanniuk
a rémfák ágai mögött,
hogy be kell bizonyítaniuk,
a tagolódás rendje
visszaállítható, az avar-,
cserje- és lombkoronaszint összebújik
megint, régi ölelésben.
És ezek a visszarendeződők
a nap korongját fogták be
ekéik elé, délelőttjük ezüst-,
délutánjuk bronzkeménység,
mikor pedig a vörösréz
színe halványan megkente az eget,
kunyhóikba tértek családjukhoz,
ahol eltompultak az
otthon melegétől, és póztalanul
száraz álomba sülyedtek.
Ez a kevélység kora?
– összeszorított kézzel társalogtak,
gyakorolva a felejtést, de
sűrűn hátat fordítva egymásnak,
Ez a béke szelíd utópiája?
– ami megnyilvánult a
lekvárkészítésben, az összeboruló,
ölelkező sétában,
Ez az öröm ideje?
– mintha szívük ökölnyi terében
megbújna valami titok,
mondjuk életálmuk
finomabb gesztenyéje
vagy a diónyira préselt titoktudó,
a sötét ördög maga,
amit már mindig rejtteni kell.
És a vasárnapok voltak
a legnehezebbek, amikor
nem dolgoztak. Az ebédlőasztalnál,
bőrüket tépkedve hallgatták
a béke csendjét, csak
a kakukkos falióra csilingelt
zöld madárhangon,
vizet dadogott a csap, és
recsegték, ropogtak a bútorok
görbe kecskelábai.